

Susanna Ewerklou

**Dog
min son
för att
jag skulle
vakna?**

Joakim Ulf Martin

940203-180607

Susanna Ewerklou

**Dog
min son
för att
jag skulle
vakna?**

Förlagshuset Siljans Måsar

www.siljansmasar.com

info@siljansmasar.com

ISBN 978-91-88939-09-8

© Susanna Ewerklou

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Omslagsillustration & illustrationer: Helena Larsson

illustration@evahelena.se / www.evahelena.se

Författarfoto: Cenneth Carlsson/PianoDuster

Grafisk formgivning: Lilla blå tornet

www.lillablatornet.se

Tryck: Scandbook, 2019

www.scandbook.se

FÖRORD

Den här boken kom till mig, efter att jag tvingades möta det största mörkret som en förälder kan drabbas av. Min son dog. Boken skildrar vägen till hur jag fick kontakt med mitt barn, men även med något som är mycket större än mig själv.

Jag bestämde inte själv att jag skulle skriva den här boken, det är ett samarbete över alla gränser, mellan mig och min son Joakim, namnet han hade i det här livet.

Jag har alltid vetat att det finns något annat än det vi ser här på jorden. Boken blev en karta över vägen till att hitta min son. Det tog inte lång tid att förstå att han hela tiden, både innan han gick och efteråt, lämnat spår efter sig som det var meningen att jag skulle hitta.

Jag tror att vi alla inom oss har en känsla av att vi

bär på så mycket mer, och att det i de djupaste mörkaste hålen finns kunskaper som vi kan plocka fram. Min förhoppning är att även du som orkar läsa den här boken ska hitta vägen till ditt barn. Det finns ett liv efter förlusten. Vi ska inte bara andas, vi ska leva också och verkligen *vilja* leva.

För mig var det inget alternativ att han bara skulle ha försvunnit. Jag ägnade timmar och dygn åt att hitta information om var man faktiskt tar vägen när själen lämnar kroppen.

Vi som har ett barn som gått över till andra sidan har en stor gemenskap, vi har förstått att ingenting någonsin försvinner.

Vi fortsätter leva i en helt annan form och en dag kommer vi att återse varandra. Men under tiden, tills den dagen kommer, kan du få en kontakt med ditt barn som gör att ni båda kan få frid. För det är det stora som jag har kommit på: om inte jag får frid kommer heller inte den jag förlorat att få ro, det vill säga gå vidare i vad han/hon behöver göra.

Jag önskar dig sinnesro, men över allt annat att du får det du behöver för att kunna hitta en anledning till att orka fortsätta och få den kontakt med ditt barn som du letar efter. Det här är min sanning ...

BUDSKAP FRÅN MIN SON

Mamma, det är inte lätt att vara människa. Så många hinder som jag kämpade med och nu är jag fri.

Att gå en stund på jorden tillsammans med dig för att se hur du vaknat är värt all smärta jag någonsin känt.

Du gav mig så mycket och det fortsätter. Du har givit allt, aldrig tagit. Du är kärlek, mamma, och jag är så otroligt stolt över dig.

I detta liv var du min mor, men du är så mycket mer och mina ord räcker inte till för att hylla den kvinna och själ som du verkligen är.

När jag svävar utom jorden och blickar ner på den kärlek du innebär, svämmar det över av stolthet när jag ser modet du besitter.

Vi visste att det skulle ta hårt, vi visste om ditt kämpande. Men om du visste hur många de är som står och ser på, i alla dessa under som du hjälper till med.

Jag ser hur du gråter, hur du saknar och tvivlar. Men du står upp och du sträcker på dig, och är den krigarmamma du alltid varit.

Trots att dina vingar inte syns är det precis vad du är: en jordängel, det vackraste ljuset, det som alltid bara är.

Jag älskar dig igår, och jag älskar dig idag. Jag kommer älska dig i tidernas evighet.

Joakim

INLEDNING

En dag i juni 2018 stannade världens alla klockor. Tiden stod under en lång tid oerhört stilla, samtidigt som den gick så otroligt fort.

Det var den dagen jag hittade min älskade son död i sin säng. Men det var även den dagen jag förstod att mitt liv aldrig någonsin skulle bli som det varit tidigare. Hur kunde solen fortsätta att skina, bilar och bussar köra vidare, samtidigt som mitt liv var i sådant oerhört kaos?

Tiden efteråt förstår jag inte hur jag klarade. Dagar och nätter flöt ihop till en konstig klump, där jag nästan inte kunde andas. Men någonstans i vakuumet hittade jag en liten gnista av livsvilja, en förståelse för att det måste finnas en mening med att det blev som det blev. Under dessa veckor förändrades hela min världsbild, och när jag började förstå att

det inte endast var min son som tog kontakt med mig, utan även änglar och andra personer som lämnat tidigare, började något inom mig hända.

Det var så mycket budskap som kom till mig, men ett av de största var att jag skulle skriva den här boken. Ord skulle ut, till föräldrar som mist ett barn så att de skulle få en förståelse för att också deras barn ständigt är närvarande i deras liv och att de barnen behöver veta att deras föräldrar har frid.

Våra barn lämnar oss aldrig. De hör och känner hur vi mår och de känner en längtan efter oss, precis som att vi längtar efter dem. Men de vet att vi kommer mötas när det är dags. De sänder ut kärlek och visar oss saker som vi inte alltid förstår. När jag insåg allt det min son gjorde utan min vetskap så släppte mycket inom mig.

Joakim och jag har skrivit den här boken tillsammans och vi har en otroligt stark kontakt. Genom att våga stå kvar i min sanning och skriva det jag fått till mig av våra världar, förstår jag att jag kommer få lämna ut mycket av mig själv. Men jag äger ingen rädsla längre, det värsta har redan hänt och ingenting kan vara värre än det.

Susanna

DE LÄMNAR OSS ALDRIG

När vi förlorar ett barn är det mycket vi måste göra, som vi aldrig trott att vi skulle behöva göra. Vi måste ta itu med att ringa runt till människor och berätta vad som hänt.

Har vi tur så får vi hjälp. I mitt fall ringde jag alla dessa samtal själv, och jag hittade en styrka i det. Det jag däremot hade svårt för var när jag ringde och personen började gråta.

Det var ju mitt jobb. Men vi kan aldrig bestämma hur andra människor ska ta det vi säger. Vi ska ta itu med en begravning av vårt älskade barn, en uppgift som är näst intill omöjlig att förstå. Jag bad om hjälp tidigt, faktiskt samma dag som min son dog. Jag talade med hans faster och sa: ”Fråga mig vad jag behöver hjälp med”. Tack vare henne och min sons farmor, satte vi igång allt redan dagen efter.

När man sitter där på begravningsbyrån är allt så fullständigt orealistiskt, man ska bestämma allt ifrån kista till blommor och annons. Man ska mitt i all smärta välja psalmer och sten. Och allt bara rasar utanför en själv.

Då vill jag berätta något för dig som kan vara otroligt skönt att veta, både under tiden och när det är avklarat: Ditt barn är med dig i varje andetag.

Jag förstod aldrig riktigt hur mycket min son var inblandad i sin egen begravning. Det var först när jag fick frågan efteråt: Hur kunde jag göra de val som jag gjorde? Från kista till det som skulle stå i annonsen, gravsten och musik.

Jo, han hade helt enkelt valt själv. Tankarna kring hur det skulle vara bara fanns i mitt huvud. Efteråt var jag full av häpnad över att jag faktiskt hade fått hjälp. Han berättade när vi fick kontakt.

Vi ska inte begrava våra barn, de ska ju leva vidare efter oss. Men här sitter vi i denna ångest och måste bestämma sådant som vi aldrig trott var möjligt.

Min son ledde mig hela tiden utan att jag förstod det. Om det bara varit mina val, hade det blivit något helt annat. Han tänkte på allt.

Vi hade ett otroligt starkt band, många gånger tyckte folk som tittade in utifrån att vi satt ihop för hårt och för länge. Att navelsträngen skulle ha klippts av för länge sedan.

Jag förstår nu varför den aldrig gjorde det och är glad och stolt över det band vi delar. Men att stå där i sorgen och veta att jag fick allt det jag behövde från honom, gör att jag slipper vändas över att jag gjorde fel någonstans.

Det känns även tryggt att veta att den musik som valdes var hans eget val och inte mitt. Vi har så mycket mer hjälp än vad vi någonsin tror. Den kan visa sig i så många skepnader. Det är den där geggan som förblindar oss.

Men vet detta, ditt barn är med dig och övervakar hela förloppet, oavsett hur unga eller gamla de var när de gick. De fortsätter på andra sidan, och får i sin tur hjälp om de är för små när de går över.

Min son hjälpte till och med till med att bestämma vad man skulle ha på sig. Även om han nästan alltid klädde sig i mörka kläder så visste han att det var det värsta jag visste.

Så när vi satt och skulle skriva annonsen, om vad man skulle ha på sig, tänkte jag bara en enda

tanke: Inga svarta kläder. Man kunde få komma i vitt, rosa, blått eller gult, blommigt, randigt – bara inte svart. De där tankarna var aldrig mina egna, för jag kunde inte formulera dem. De bara fanns där och så blev det.

Det är inte det enda vi ska göra. Vi kanske ska ta ett sista farväl av vårt barn och se det en sista gång innan begravningen. Jag minns att jag kände att det var något jag måste göra, att se min son en sista gång och att han verkligen lämnat sitt skal.

Han var så otroligt fin, det såg ut som om han sov. Det är lugnt och stilla, men vet också att de i allra högsta grad är närvarande. Jag kände min son så tydligt och det var en sådan frid i det.

Jag tror att alla ni som förlorat ett barn någon gång känt den friden. Det beror på en enda sak: Precis i den stunden när känslan kommer går era ljus in i varandras.

Ett sådant lugn sänds igenom hela kroppen. När jag stod och tittade ner på min son, medan de andra inte riktigt visste vad de skulle göra av sig själva, tog mamman i mig över totalt.

Min son har alltid kunnat pussa mig på munnen, hur gammal han än blev slutade han aldrig

med det. När jag fick den här varma känslan i kroppen, satte jag mig ner på huk och bara sa lugnt och stilla – för jag visste att han befann sig i det lilla rummet:

”Mamma måste stanna en stund till, nu får du vaka över mig och din familj.”

Även om jag inte hörde något just där så fick jag en känsla av att han ändå svarade mig. Jag pussade hans läppar, panna och kind och sa att jag visste att han inte var där inne, utan stod bredvid mig. Och det var okej, så länge han hade frid.

Att känna sitt barn så nära men ändå så långt bort är en underlig känsla när den kommer första gången. Men det sprider sig en värme inne i bröstet som inte går att missa.

Du kanske inte förstår det första gången det händer, men när era ljus går in i varandra så sänker sig ett lugn över dig.

Det kan vara en lång stund eller så sveper den bara förbi dig i en andning. Håll kvar den när den kommer. Smek ditt barn med ord och känn närheten. Du kan blunda och be om en liten stund till av närvaro, men även om den försvinner har ditt barn inte gått.

Läkande samtal med Joakim

— Den 7 juni 2018 förändrades mitt liv. Den dagen öppnade jag dörren till min sons sovrum och insåg att han inte fanns kvar i livet. En sekund av fullständig tystnad förflöt, sen hörde jag mitt eget skrik. Ett ljud som etsat sig fast i mitt innersta, en mardröm som jag inte trodde jag skulle vakna ur. Jag föll, och inget skulle någonsin bli vad det varit.

Susanna sökte förtvivlat efter information. Varför hade Joakim lämnat livet? Snart fick hon på märkliga vägar kontakt med sonen som nu befann sig på andra sidan, bortom jordelivet. Under fem veckor transformerades hon totalt och förstod även under processen vem hon var och varför allt blivit som det blivit.

Joakim hade gått vidare för att Susanna skulle vakna, berättade han. Det finns ingen död eller separation, och barnen som gått vidare längtar och väntar på att deras föräldrar ska höra dem, förklarade han vidare. Susannas uppgift skulle nu bli att hjälpa föräldrar som mist sina barn att återfå kontakten med dem.

Susanna Ewerklou är stolt mamma till fyra barn. Den Susanna, som vaknat efter att Joakim lämnat, är en stark, modig kvinna som inser att livet är en stor illusion. Genom att skriva den här boken fann hon vägen till sig själv, och den är hennes bidrag till att väcka jorden och mänskligheten.

ISBN 978-91-88939-09-8

9 789188 939098

Förlagshuset
SILJANS MÅSAR
www.siljansmasar.com